

Иван Вазов

Надей се, Българияйо!

Кой знае в тези минути тъмни
дали ще й утре мирно пак,
дали ще бурята да гръмне,
дали ще й ясно, или мрак?

Я чуите, още не утихва
последний на борбата ек
и Марс кръвнишки се усмихва,
и целий свят стои нащрек¹.

Светкавиците да разпорят
се готвят мрачния небосклон
и скоро може на Босфорът
да екне гръм и бран, и стон...

О, родино! О, земльо свята!
Как чудно грее твоята чест!
Я виж, паднаха железата,
кои те стягаха до днес.

Надявай се и бодра бивай,
и вярвай в своята съдба,
но знамето си ти развивай:
бъди готова за борба!

Готви се, та кога удари
часът за боя страховит,
пред враговете нови, стари
ти да въстанеш с грозен вид.

С гърди железни с ярост пълни,
в съюз с орела горделив,
мъсти, гори и хвърляй мълний
и мри с венеца си трънлив.

Защото й славно, майко бляда,
когато слабий тича в бой,
когато стъпканий напада
и мъченикът е герой!

Ох, теб завиждат зли душмани,

чумерят ти се с яд и бес:
за тях са малко твоите рани,
ти малко кръв проля до днес!

На тоя, който те избави,
кат бесни гадове реват!
О, срам! Веригите гнуснави
те изново за теб коват.

Не се съмнявай, не унивай,
съмненьето за теб е смърт;
не пъшкай, сълзи не проливай,
сълзите срам са тоя път!

Борбата й близко, що бледнееш?
Ти имаш случай, ако щеш,
чрез нея славно да живееш
ил в нея славно да умреш.

Русе, 14 май 1878

КРАЙ

1. Написано през времето, когато съществуваше страх за война на Русия с Англия и Австрия, които протестуваха против Санстефанския договор.

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4295>]